

blancs. Des del mar, que no es veia, però que només era uns centenars de metres més avall, se sentia un murmur regular. Feia olor de bosc i aigua salada.

El pare va deixar les maletes, va treure la clau i va obrir la porta. A dins hi havia un passadís, una cuina, un menjador amb una estufa de llenya, un bany i un safareig junts, i al segon pis, tres habitacions. Les parets no estaven aïllades, la cuina era senzilla. Ni telèfon, ni rentavaixelles, ni rentadora, ni televisor.

—Doncs ja hi som —va dir el pare, i va portar les maletes a l'habitació mentre l'Yngve corria de finestra en finestra mirant enfora i la mare aparcava el cotxet amb el nen adormit al porxo, a l'altre costat de la porta.

Naturalment, jo no recordo res d'aquella època. És del tot impossible que m'identifiqui amb el nadó a qui els meus pares feien fotografies, és tan difícil que gairebé sembla incorrecte utilitzar la paraula *jo* per referir-me a allò que està estirat sobre el canviador, per exemple, de pell anormalment vermella, amb els braços i les cames estesos i la cara retorçada en un crit del qual ningú recorda la causa, o sobre una estora a terra, vestit amb un pijama blanc, encara amb la cara vermella, uns ulls grans, foscos, una mica estràbics. ¿És aquell ésser el mateix que està aquí assegut a Malmö escrivint? I aquest ésser que està aquí assegut a Malmö escrivint, de quaranta anys, en un dia ennuvolat de setembre en una habitació plena del soroll del trànsit de fora i el vent de tardor que udola a través del sistema de ventilació antic, ¿és el mateix que el vell gris i marcit que d'aquí quaranta anys potser estarà assegut, tremolant i bavejant, en una residència en alguna banda dels boscos de Suècia? Per no parlar del cos que algun dia estarà estirat en una llitera al dipòsit de cadàvers. Encara en diran Karl Ove. ¿I no és de fet increïble que un simple nom compregui tot això? ¿Comprèn

el fetus a la panxa, el nadó al canviador, l'home de quaranta anys darrere l'ordinador, el vell a la cadira, el cadàver a la llitera? ¿No seria més natural operar amb diferents noms, ja que la seva identitat i autopercepció se separen fins aquest punt? ¿Que el fetus es digués Jens Ove, per exemple, i el nadó Nils Ove, i el nen d'entre cinc i deu anys Per Ove, el noi dels deu als dotze anys Geir Ove, dels tretze als disset Kurt Ove, dels disset als vint-i-tres John Ove, dels vint-i-tres als trenta-dos Tor Ove, dels trenta-dos als quaranta-sis Karl Ove i etcètera, etcètera? Aleshores el nom representaria la peculiaritat de cada edat, el segon nom representaria la continuïtat, i el cognom, la pertinença familiar.

No, no recordo res d'aquesta època, ni tan sols sé en quina casa vivíem, encara que el pare me la va ensenyar una vegada. Tot el que sé d'aquella època ho he tret del que m'han explicat els meus pares, i de les fotografies que he vist. Aquell hivern la neu es va acumular fins a uns quants metres d'altura, com pot passar a Sørlandet, i el camí cap a la casa era un congost estret. Per allà ve l'Yngve empenyent un cotxet amb mi a dins, allà se'l veu sobre els seus esquís curts, somrient al fotògraf. A dins de casa, assenyalant-me i rient, o jo dret, tot sol, aguantant-me al llit de barrots. Li deia «Aua», va ser la meva primera paraula. Ell també era l'únic que entenia el que jo deia, segons m'han explicat, i ho traduïa a la mare i al pare. També sé que l'Yngve anava tocant els timbres de les cases veïnes preguntant si hi vivia algun nen. L'àvia sempre explicava aquella història. «¿Que hi viu algun nen, aquí?», deia ella fent veu infantil, i reia. I sé que vaig caure per les escales, i que vaig tenir una mena de xoc, vaig deixar de respirar, se'm va posar la cara blava i vaig tenir espasmes, la mare va córrer amb mi als braços fins a la casa més propera que tenia telèfon. Es pensava que era un atac d'epilèpsia, però no ho era, no era res. I també sé que el pare estava a gust fent de mestre, que era un pedagog competent, i

que un d'aquells anys va anar amb la seva classe d'excursió per la muntanya. Hi ha fotografies d'aquell dia, se'l veu jove i content en totes, envoltat d'adolescents vestits a l'estil informal típic de principis dels anys setanta. Jerseis de punt, pantalons amples, botes d'aigua. Duïen els cabells llargs, no tan llargs i crepats com als seixanta sinó llargs i flonjos caient-los sobre les suaus cares adolescents. La mare va dir una vegada que segurament no havia estat mai tan content com en aquella època. I també hi ha fotografies de l'àvia per part del pare, de l'Yngve i meves —dues de les quals fetes davant d'un llac gelat, tant l'Yngve com jo anàvem vestits amb jaquetes grans de llana, fetes per l'àvia, la meva groc mostassa i marró— i dues més fetes a la terrassa de casa seva a Kristiansand, en una ella té la galta enganxada a la meva, és a la tardor, el cel és blau, el sol està baix, estem mirant la ciutat, dec tenir uns dos o tres anys.

Algú pot pensar que aquestes fotografies representen alguna mena de records, que són reminiscències, però el «jo» de què parteixen normalment els records no hi és, i la pregunta és, evidentment, quin sentit tenen, aleshores. He vist incomputables fotografies de la mateixa època de les famílies dels amics i les parelles, i són completament iguals. Els mateixos colors, la mateixa roba, les mateixes habitacions, les mateixes activitats. Però no relaciono res amb aquestes fotos, no tenen significat per a mi, i això encara és més clar quan miro fotografies de generacions anteriors; només són un grup de persones, vestides amb roba estrafolària, fent alguna cosa que per a mi és inescrutable. És l'època, el que retratem, no les persones, elles no es poden atrapar. Ni tan sols les persones del meu cercle més pròxim. ¿Qui era aquella dona que estava posant davant la cuina del pis de Theresegate, amb un vestit blau cel, un genoll contra l'altre i els panxells separats, en una postura típica dels anys seixanta? ¿La dels cabells crepats? ¿Els ulls blaus i el somriure suau, que era tan suau que gairebé no era ni un somriure?

¿La que tenia agafada la nansa de la cafetera cromada amb tapadora vermella? Sí, ella era la meva mare, la mare en persona, però ¿qui era? ¿En què pensava? ¿Com veia la seva vida, la que havia viscut fins aleshores, i la que l'esperava? Això només ho sap ella, i d'això la fotografia no en diu res. Una dona estranya en una habitació estranya, això és tot. I l'home que al cap de deu anys està assegut en el pendent d'una muntanya bevent cafè directament de la mateixa cafetera amb la tapa vermella, ja que no s'ha recordat d'agafar tasses de cafè abans de marxar, ¿qui era, ell? ¿El de la barba negra retallada i els cabells negres i espessos? ¿El dels llavis delicats i els ulls alegres? Ah, sí, era el meu pare, era el pare en persona. Però qui era ell per a si mateix, en aquell moment, com en tots els altres moments, ja no ho sap ningú. I és així amb totes aquestes fotografies, també amb les fotografies on surto jo. Estan totalment buides, l'únic sentit que se'n pot treure és el que li ha donat el temps. De totes maneres, aquestes fotografies són una part de mi i de la meva història més íntima, com les fotografies dels altres ho són de la seva. Plenes de significat, buides de significat, plenes de significat, buides de significat, és l'ona que passa per la nostra vida i conforma la seva tensió bàsica. Tot el que recordo dels primers sis anys de la meva vida i tot el que hi ha de fotografies i objectes d'aquella època ho absorbeixo, són una part important de la meva identitat, omplen la perifèria d'aquest «jo», que d'altra manera seria buit i sense records, de sentit i continuïtat. A partir de totes aquestes peces i fragments m'he construït un Karl Ove, un Yngve, una mare i un pare, una casa a Hove i una casa a Tybakken, els avis paterns, els avis materns, un veïnat i un munt de nens.

Aquesta construcció incompleta, com feta de barracons, és el que jo anomeno la meva infància.